

[Inger Gautier Schmit.]

alt for at erholde dette Gode, men jeg tror ikke, man fuldt ud forstaaer, hvad man maa betale, hvad man maa give Slip paa af personlig Frihed og personlig Ret til at ordne sine egne Sager.

Fra vor Side ønsker vi altsaa ikke i mindste Maade at hindre, at Sygeplejerskestanden dygtiggør sig, og vi vil heller ikke forkorte Uddannelses-tiden, men vi synes, det under de nuværende Forhold var rimeligere, at det var de paagældende Sygehuse, som udstedte Diplomerne, fordi det dog er paa Basis af Vidnesbyrderne fra de forskellige Sygehuse, at Sundhedsstyrelsen skal udstede sit Bevis. Det bliver altsaa paa en Maade en rent formel Sag, idet Sundhedsstyrelsen ikke i mindste Maade kan have Kendskab til de Sygeplejersker, der skal have Beviset — dette kan alene de Mennesker, som har omgaaedes den unge Pige og iagttaget hendes Færd under Uddannelsen.

De Betingelser, som kræves, er jo ret naturlige. Man skal ifølge § 2 have en 3-aarig Uddannelse, og den unge Pige skal godtgøre, at hun er dygtig som Sygeplejerske og har Kendskab til Teori, og endelig har man indføjet den Bestemmelse, at hun skal godtgøre, at hun har ført en hæderlig og sædelig Vandel. Jeg kan jo kun glæde mig over, at den højtærede Indenrigsminister endnu er saa gammeldags, til Trods for at han tilhører det radikale Parti, at han tillægger en saadan Bestemmelse nogen Værdi. Jeg ser i og for sig ogsaa gerne, at den staaer der, selv om jeg i Øjeblikket maaske er lidt mismodig ved Tanken om, hvad vor Tid lægger i en saadan Vandelsattest, thi de forskellige Udtalelser, ikke mindst fra Læger, om denne Side af Samfundslivet afviger i høj Grad fra det, man kalder for god, gammeldags, sædelig Moral.

Lovforslaget kræver, at Uddannelsen skal finde Sted paa Sygehuse, som er godkendt af Indenrigsministeren, og dette rummer efter min Mening ikke saa faa Vanskeligheder for vore smaa Sygehuse Landet over. Jeg vil derfor henstille til Indenrigsministeren at overveje, om der ikke gennem denne Bestemmelse beredes disse Sygehuse en ganske overordentlig stor Vanskelighed. Det er selvfølgelig noget, som kan drøftes i Udvalget, men jeg kan ikke lade være med at nævne det allerede nu, da det forekommer mig, at man ved at autorisere alle de store, nye Hospitaler, alle de, som er tip-top indrettet, for at Eleverne kan lære efter saa moderne Systemer som muligt, let kommer ud for den Situation, at de lidt

ældre, mindre moderne indrettede Hospitaler, de smaa Land-Hospitaler, som allerede nu har vanskeligt ved at faa Elever, slet ikke vil kunne faa Tilgang, simpelt hen fordi Lovforslaget kræver en 3-aarig Uddannelse paa det samme Sted, og fordi den Sygeplejeelev, som tager sin Uddannelse paa disse ikke-godkendte Sygehuse, bliver meget vanskeligt stillet senere hen i Livet, da hun, selv om hun har været 3 Aar paa et Sygehus, ikke kan faa Autorisation.

Sundhedsstyrelsen vil, som jeg før nævnte, faa en overordentlig stor Indflydelse paa dette Spørgsmaal, som før har ligget i Sygeplejerskernes egen Haand, og jeg kan kun med Vemod tænke paa, at Ledelsen af dette store og samfundsnyttige Arbejde, dette Arbejde, som er bygget op af saa dygtige og udmærkede Personligheder som Fru Tscherning og Frk. Charlotte Munck, skal glide fra Kvindehaand over til Mandsstyre — jeg ved, det var deres eget Ønske, men jeg har aldrig kunnet forstaa det. Thi det vil blive Resultatet, naar Afgørelsen lægges i Sundhedsstyrelsens Haand, naar Sundhedsstyrelsen skal føre Tilsynet gennem Embedslæger og skal have Kartotek over disse 7 000—8 000 Sygeplejersker, naar Sundhedsstyrelsen skal kunne fratage dem Autorisationen i visse Tilfælde, altsaa naar Sundhedsstyrelsen, som er et Raad af Mænd, udelukkende faar Haands- og Halsret over hele Sygeplejestanden i Landet.

Jeg synes ikke, jeg kan tænke mig andet end, at det, man her gerne vil opnaa, er ret dyrt betalt, saadan som Lovforslaget lægger Sagen til Rette, i Sammenligning med en Ordning — den kunde gennemføres ganske administrativt, ganske uden Lov —, hvorefter Sygehuse selv udstedte Diplomer. Saa havde Sygeplejestanden sin fuldkomne Frihed og fik dog dette dyrebare Bevis, som jeg godt forstaaer, man gerne vil have.

Med Hensyn til det Tilsyn, som Embedslægerne skal føre med de mange Sygeplejersker, synes jeg ogsaa, der maa komme en Vanskelighed. De Sygeplejersker, der arbejder paa vore mange forskellige Hospitaler, er jo dør under Tilsyn af de stedlige Læger, og hvis de saa tilmed skal være under Tilsyn af Embedslægen, synes jeg, der bliver lidt rigeligt med Tilsyn. I det hele taget synes jeg, at Loven strutter med Tilsyn, og da vi fra vor Side ikke ønsker mere end højst nødvendigt af Statsindgreb overfor privat Initiativ og privat Virksomhed, har heller ikke denne Side af Sagen vor særlige Sympati.

Lovforslaget bestemmer tillige, at Bu-